

Sygn. akt V KK 315/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski

SSN Jarosław Matras (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wełpa

w sprawie **M. K.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 25 listopada 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego

w G.

z dnia 21 listopada 2013 r.

uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz w zw. z art. 518 k.p.k. postępowania karne co do zarzucanego oskarżonemu czynu, dotyczącego wyłudzenia w dnia 12 lutego 2009 r. w G. kredytu w kwocie 2 231,40 zł z L./.../ Bank, umarza, a kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że: w dniu 12 lutego 2009 roku w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd osobę upoważnioną do działania w imieniu L./.../ Banku S.A. co do swojego zatrudnienia na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w S. w G. z wynagrodzeniem 2.271,76 zł i doprowadził L./.../ Bank (obecnie C./.../ A./.../ S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kredytu na zakup towaru w kwocie 2.231,40 zł, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 21 listopada 2013 r., uwzględnił złożony w trybie art. 387 § 1 k.p.k. wniosek oskarżonego o skazanie go bez rozprawy i na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, a w oparciu o przepis art. 46 § 1 k.k. zobowiązał go do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 2231,40 zł.

Wyrok ten uprawomocnił się w z dniem 29 listopada 2013 r. (k. 689 akt sprawy).

Kasację od tego wyroku na korzyść skazanego wniosł Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu: rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 387 § 2 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wniosku oskarżonego o dobrowolne poddanie się karze i wydaniu wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, co doprowadziło do przypisania M. K. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenia zaproponowanej kary, za który to czyn oskarżony został już prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 8 marca 2012 r., co stanowi bezwzględną przesłankę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

Podnosząc ten zarzut, skarżący wniosł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co skutkuje jej uwzględnieniem w trybie określonym w art. 535 § 5 k.p.k. Z akt sprawy Sądu Rejonowego wynika, że wyrokiem z dnia 8 marca 2012 r. uwzględniono wniosek prokuratora złożony w trybie art. 335 k.p.k. i oskarżonego M. K. skazano za ten sam czyn – co w sprawie VII K .../13 tego Sądu – na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym

wykonanie tej kary warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby, a nadto oddano go pod dozór kuratora i nałożono w trybie art. 46 § 1 k.k. obowiązek naprawienia w całości szkody; wyrok ten uprawomocnił się z dniem 16 marca 2012 r. (k. 83 akt sprawy II K .../12). Na skutek wyłączenia materiałów z akt sprawy 2 Ds. .../11 Prokuratury Rejonowej w G. (k. 58 - w której to właśnie sprawie skierowano akt oskarżenia wobec M. K. z wnioskiem w trybie art. 335 k.p.k.) w zakresie koniecznym dla prowadzenia sprawy w odniesieniu do podrobienia zaświadczenia przez S. P., do akt sprawy 1 Ds. .../12 Prokuratury Rejonowej dołączono te wyłączone uprzednio materiały (k. od 383), w tym odpisy postanowienia o przedstawieniu M. K. zarzutu popełnienia czynu w dniu 12 lutego 2009 r., a także jego przesłuchanie jako podejrzanego (k. 416 - 418), by następnie w czerwcu 2013 r. co do tego czynu skierować akt oskarżenia o to samo przestępstwo (k. 567-573), które zostało już prawomocnie osądzone w sprawie II K .../12. Jest więc oczywiste, że akceptując wniosek oskarżonego złożony w trybie art. 387 § 1 k.p.k. sąd *meriti* dopuścił się rażącego naruszenia przepisu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., albowiem rozstrzygnął wyrokiem co do czynu, który został już uprzednio prawomocnie osądzony. Uchybienie to zostałoby uchwycone, gdyby do akt sprawy dołączano odpisy wydanych wobec oskarżonego prawomocnych wyroków lub gdyby sąd dokładnie przeanalizował akta sprawy i dostrzegł, iż wyłączone materiały przekazano w zupełnie innym zakresie (co do czynu S. P., a nie M. K.), zaś z postanowienia o wyłączeniu wyraźnie wynikało, iż postępowanie karne wobec M. K. toczy się w innej sprawie (k. 386). Takiej wnikliwej analizy zabrakło tak prokuratorowi, jak i orzekającemu w sprawie sądowi, co w konsekwencji doprowadziło do ponownego wydania wyroku co do M. K.

Z tych powodów konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w odniesieniu do tego czynu, z uwagi na zaistnienie przeszkody procesowej określanej jako powaga rzeczy osądzonej (*rei iudicatae*). Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnione jest treścią art. 632 pkt 2 k.p.k.